

Goffman meséi (részletek)*

Westbahnhof

Bécs, vasárnap reggel hat óra.
Szeptember vége, 1982.
A Westbahnhof előtti téren
36 éves fiatalember cselleng
gyűrött csomagokkal.
Megáll, zsebéből piszkos papírzsebkendőt kotor elő,
tüsszent egy sort,
majd egy bokorban kivizeli magából
a Deutsche Bundesbahn kávéját, sörét,
aztán leül egy padra,
holland Sámson dohányból cigarettát sodor,
száraz, keserű szája pezsgő szénsavra,
édes ízre szomjazik,
gyulladt szemében por, füst, korom
keveredik nyálkás csipával.
Előveszi az odaát tiltott vagy tiltható irodalmat,
megtörli a szemüvegét,
kiolvassa a huszonhat éve történt események
egy újabb krónikáját.

Föláll, tanácstalanul útnak ered.
Az Europaplatz még mindig majdnem kihalt,
Kiránduló családok vágnak át a téren.
Kutyát sétáltató urak a reggeli lapokat bújják.
Csövező lengyel menekültek verődnek
egyre hangosabb csoportba.
Nyolc óra van.
A sarkon nyitni készül a Westend Café.
A Mariahilferstrasse álmosan nyújtózik a Ring felé.

* In: Erős Ferenc: *Goffman meséi. Versek 1963-1995*. Budapest: Cserépfalvi–Seneca, 1996.

A fiatalember elindul,
félszeg léptekkel bandukol,
idegenként az ismerős városrészek között.

A Berggasse 19-ben lakott Sigmund Freud.

Egy torokszorító vasárnap Bécsben
császári díszletek és Burger King szendvicsek között.
16.20. Hetedik vágány. Wien-Hegyeshalom-Budapest k. pu.

(1982)

Reggeli alkonyok

Reggeli alkonyok
fagyott kék fény a köd képernyő-tekintete
a szomszéd nagy gázzal indít
magzatok riadoznak
kibújnak az ágy-anyaméhből
a seggünket vízszintes helyzetből
függőlegesbe tesszük át
ennyi az egész
valaki már reggelizett
lágytojásfoltos újságját a klozetben felejtette
ma ifjúsági parlament lesz későn jövők
tán el is kóborolok
a táppénz a táplálékra sem lesz elég
de kihívjuk a körzetit
élni kell
csak az első szimfónia keserű
amerikában a négerék is orandzsdsúszt isznak reggelente
hol a kulcsom a táskám a kesztyűm a pénzem
hol vagyok én
a lét ma ismét beruház egy napot a tudatba
kezdődik
csak a vérrögök lustálkodnak tovább a koszorúerekben
élni kell
hideg van kisfiam jól gombolkozz be meg ne fázz
anyukám azért nem élünk szibériában

Second generation

Nekem nincsenek történeteim.
A legenda halála után születtem.
semmit se fejezek be és
semmit se kezdek újra,
elmúlok, mint a szerelem,
s meghalok, mielőtt megérteném
jelképtelenségem jelképét,
önmagam.
Én csak én vagyok – apálykor a tenger
mit hátrahagy –,
Istent még nem ismerek,
ember már szeretni félek,
s ha rám kerül a sor,
szelíd leszek és tudatlan,
mint az áldozat.

(1984)